

Publicerad 2017-01-30 09:25 av Elina Vacker

Man får vara rätt frisk för att orka vara sjuk

Bert; återvänder hem

Hej alla grannar,

Ni kan andas ut nu. Jag överlevde. Men det ska fan vara sjuk i Sverige. Helt sjukt, om ni frågar mig. Vid intaget var det världens kö. En massa folk som satt med kölappar, som om dom var på banken för att betala räkningar eller nåt. Jag släpade mig fram till receptionen med mina sista krafter, hängde in huvudet i luckan och bara skrek "hjälp, jag döööör, skynda, fort..."

Kärringen kollade på mig och sa bara "har du patientbrickan med dig?" Så jag slog på hyperventileringen, började dregla och himla med ögonen, men det hjälpte inte.

"Det kommer att ta en stund, sätt dig ner och vänta" fick hon ur sig. Ändå beskrev jag läget för henne. Hon skrev lite förstrött på en lapp. När jag hade radat upp hjärtfelet, domningarna i armen och ena benet, blixtvärken i bakhuvudet, andnöden, huggen i sidan neråt gallan eller blindtarmen, kanske till och med tarmvredet, yrseln och blodtrycket, eksemen i svalget och svininfluensan och faktiskt bara kommit halvvägs, avbröt hon mig med en handviftning och sa "nu får du ge dig, jag får inte rum med mer på pappret". Skitkärring! Är det det här vi betalar skatt för? Tre timmar fick jag vänta. Fattar ni? T-r-e timmar. Innan nån tog hand om mig. Det fanns absolut ingenting att göra i väntrummet, förutom att bläddra i några gamla Året runt och Vi bilägare från 2006.

Det satt säkert tjugo pers där. Så jag flyttade runt lite och frågade vad det var för fel på dom. Gav dom lite råd liksom. En hade ont i magen. Jag frågade hur långt bak det satt, men han fattade inte frågan. Så jag sa att antingen var det cancer i magsäcken eller i tarmen, kanske i tjocktarmen. Så beskrev jag att han kanske, om han hade tur, skulle få en påse på magen, med bajs i. Han bleknade, såg livrädd och reste sig bara och gick rätt ut genom entrén. Stärkt av framgången gick jag till nästa, en kvinna i femtioårsåldern som jämrade sig och höll sig för huvudet. "Huvudvärk" muttrade hon när jag frågade hur hon mådde. "Det kan vara hjärntumör", sa jag. "Ibland kan det vara flera, så att man kanske kan operera bara den ena, men inte den andra. Då finns det inget att göra". Hon blev alldeles svettig på överläppen, så jag fyllde i med att man borrar upp ett antal hål i skallen, innan man sågar sig igenom skallbenet och lyfter på locket. Sen geggat man runt med elknivar i hjärnan. Är det bråttom, sätter dom igång direkt. Hon bara vände sig och spydde i papperskorgen intill. Pojken med benet i den där lustiga vinkeln, satt i knäet på sin oroliga morsa. Hon berättade att han hade ramlat i en brädhög och fått en spik i knäet. Jag spanade ordentligt och muttrade "kallbrand... amputera...elsåg numera, fort och lätt, protes" Hon började storgråta direkt.

Nåja, efter ett antal goda "råd" till mina väntande medpatienter, hade jag redan kommit tio nummer framåt i kön. Till sist visade dom in mig i ett undersökningsrum. Där hände ingenting. Jag sysselsatte mig med att vika flygplan av pappersservetterna och kastade dem bort mot rockhängaren. Jag spelade mot mig själv, för att se hur många som träffade rockhängarens metallfäste. Jag var jag och sen var jag Ronaldo, han med fotbollen. Han har ju grymt bollsinn. Ändå blev det 20 -18 till mig. Sen rullade jag gasbinda runt huvudet,

mest på kul. Jag påminde lite om mumien i filmen "Mumiens återkomst". Så jag stod och morrade lite mot spegeln, försökte se jävligt skräckinjagande ut precis då när doktorn kom.

Han kom i hela tre minuter, och pratade engelska med indisk brytning. Jag fattade inte ett ord. Han var säkert en sån där stafettläkare som sprungit hela vägen från Bombay eller Bramaputra eller vad ställena heter där. Så fick jag gapa, sen slog han med en klubba på knäet och lät mig sträcka upp armarna i luften. Sen sa han "halsfluss" och där fick han till "L-et" riktigt bra. Sen vände han sig om och knattrade in ett recept på datorn. Jag skulle få penicillin. Jag trodde jag hörde fel först. "Seven pills, no mole, understand you good?". Jag bara stirrade på honom. Sju sketna tabletter, sen skulle jag vara färdigbehandlad. När jag skulle börja invända och hade kommit till "vad fan...", var han redan borta med en inövad ramsa "lämämbel jost one pilel a day, good day", som hängde kvar i luften tillsammans med någon sötaktig parfymdoft som luktade skunk.

Bara så ni vet. "Doctol" Singh menade i alla fall att det var viktigt nu att jag får stöd i min rehabilitering, särskilt av min närmaste omgivning, och det är ju ni. Det är stora saker för mig, men rätt små saker för er som inte har de sjukdomar jag bär på.

Det kan vara städning, matlagning och lite socialt umgänge, fika och så. Jag gillar mazariner, bara om ni skulle få för er... Ni kan väl göra upp ett schema, så det inte blir för tjatigt att ha er hängande inne hos mig för länge i taget. Fru Magnusson behöver inte komma, för då kan sären gå upp i onödan. Fru Olsson kan jag hoppa också, den ogina kärringen som inte ens kan låna ut sin lägenhet till en behövande medmänniska, vill jag inte ha över min tröskel. Ni får gärna repa in nåt sångnummer också om ni vill, sånt är skoj. Ni vet, man har ju inte så mycket att förströ sig med när man är sängliggande och varit nära döden.

Så ta hänsyn nu, visa att ni är godhjärtade där längst inne, även om det inte syns så bra på utsidan. Vill ni starta en insamling till förmån för mitt snara tillfrisknande, skulle det inte sitta i vägen heller. Jag har ju aldrig kommit iväg på den där resan till Mallorca. Jag har på känn att klimatet där skulle göra mig gott.

Från sjuklägret

Bert

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten